

DŽEJMS
PATERSON

i Emili Rejmond

Prva
LJUBAV

Prevela
Žermen Filipović

■ Laguna ■

Naslov originala

James Patterson
and Emily Raymond

FIRST LOVE

Copyright © 2014 by James Patterson

This edition published by arrangement with Little, Brown
and Company, New York, New York, USA.

All rights reserved.

Translation copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Likovi i događaji u ovoj knjizi plod su piščeve mašte.

Svaka sličnost sa stvarnim ličnostima, živima ili mrtvima,
sasvim je slučajna.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Za Džejn –

U jesen 2010. predao sam svom uredniku skicu za Prvu ljubav, ali priča je, u stvari, počela mnogo godina ranije. Bio sam zaljubljen u ženu koja se zvala Džejn Blančard. Jednog jutra u Njujorku izašli smo u šetnju. Naizgled iznebuha Džejn je doživela težak napad. Skoro dve godine potom bolovala je od raka, a onda umrla vrlo mlada. Isuviše mlada. Džejni, nedostaje mi tvoj osmeh. Nadam se da će taj osmeh nastaviti da živi u ovoj knjizi, u ovoj ljubavnoj priči koja me podseća na vreme koje smo proveli zajedno (iako se ne sećam da smo krali ikakva kola).

– Dž. P.

Prolog

Jedan

Dobro, možda se time što ću ovo priznati neću predstaviti u najboljem svetlu, ali dopustite mi da na samom početku kažem da sam bila toliko čestita, toliko dobronamerna, da sam, zbog toga što sam tog dana pobjegla s poslednja dva časa (fizike i engleskog za napredne učenike), bila ludački, besmisleno nervozna i palo mi je na pamet da čitav ovaj ludi plan nije vredan toga.

Kad sad razmišljam o tome, ne mogu da verujem da sam *umalo* odustala od najlepšeg, najzabavnijeg, najbolnijeg iskustva koje mi je promenilo život.

Kakav sam idiot bila.

Sedela sam u *Ernijevoj apoteci*, onoj sa starinskim automatom za gazirana pića i dugim pultom,* a u utrobi mi

* U nekadašnjim apotekama u Americi su se, osim lekova, mogli kupiti slatkiši, kozmetički preparati, časopisi i slično, a uobičajeno su se služila gazirana pića i sladoled. (Prim. prev.)

je poigravao svaki damar. Vrhovi mojih kaubojskih čizama neprestano su udarali o pult dok mi Erni – koji ima otprilike milion godina i pravi je namćor – nije rekao da prestanem. Erni je, međutim, na jedan korak od potpune gluvoće, pa sam izula čizme i nastavila da udaram o pult.

Radovalo me je što me ne pita zašto sedim u njegoj prastarj apoteci, pijem džinovsku kafu (koja mi je bila potrebna koliko i rupa u glavi), umesto da sam dve ulice dalje u Srednjoj školi *Klambat Fols* i slušam predavanje gospodina Foksa o prostorno-vremenskom kontinuumu. Jer šta bih mu rekla?

Pa, Erni – gospodine Holmane, hoću reći – čekam dečka s kojim nikad ne bih mogla da se zabavljam i spremam se da mu zatražim da učini nešto toliko veliko da će nam to ili spasti živote ili nas sasvim upropastiti.

Erni ne mari mnogo za tinejdžerske muke, zbog čega verovatno praktično niko koga poznajem ne dolazi u njegovu apoteku – a i zbog činjenice da su sve njegove bombone pune prašine dok su čokolade toliko tvrde da bi se mogle upotrebiti kao poluge.

No to ne smeta meni, a ni dečaku koga sam spomenula. *Ernijeva apoteka je naše mesto.*

Taj dečak mi je ranije tog dana poslao poruku. Nekako je uspeo da je ostavi u mom ormariću iako više ne ide u moju školu i iako imamo čuvare, koji izgledaju kao mornarički specijalci, da nas zaštite od bogzna čega (možda od nereda izazvanih pukom dosadom koja vlada u malom gradu).

Aksi –

Dakle imaš neverovatne novosti, a?

*Zaprepašćen sam što misliš da me možeš iznenaditi –
ili iznenađen što misliš da me možeš zaprepastiti.*

Ili već tako nekako.

Ti si definicija štreberke.

No, bilo kako bilo, jedva čekam da to čujem.

Ernijeva apoteka. U 1 i 15.

Da, to znači bežanje s časova.

Nema izvlačenja.

— Tvoj omiljeni „vragolan“

Za vas je on Robinson. Jednom sam mu u šali rekla da je vragolan i ne dozvoljava mi da to zaboravim. Ima skoro sedamnaest godina. Moj najbolji drug, moj saučesnik u zločinu.

Čula sam kako se otvaraju ulazna vrata i znala sam da je stigao po tome kako je Erniju lice živnulo kao da je dobio poklon. Robinson tako deluje na ljude – kad on uđe negde, prostoriju kao da najednom obasja sunce.

Prišao je i potapšao me po ramenu. „Aksi, tupanko“, rekao je (s ljubavlju, naravno). „Erniju kafu nikad nemoj piti bez krofne.“ Primaknuo se i prošaputao: „Napraviće ti ogromnu rupu u stomaku.“ Zatim je onim dugim vitkim nogama u izbledelim farmerkama opkoračio stolicu pored mene. Na sebi je imao flanelsku košulju iako je bio kraj maja i napolju je bilo dvadeset pet stepeni.

„Hej, Erni“, uzviknuo je, „jesi li čuo da su fudbaleri *Timbersa* najurili trenera? I možemo li da dobijemo čokoladnu krofnu?“

Erni je prišao vrteći prosedom glavom. „Fudbal!“, progundao je. „Ono što Oregonu treba jeste profesionalni bejzbol tim. To je pravi sport.“ Stavio je krofnu na stari okrnjeni tanjir i kazao: „Kuća časti.“

Robinson se okrenuo ka meni, nasmešio i pokazao palcem na Ernija. „Obožavam ovog čoveka.“

Bilo mi je jasno da i Erni oseća isto prema njemu.

„Dakle“, rekao je Robinson posvećujući mi potpunu pažnju, „kakvu to ludu ideju imaš? Jesi li najzad rešila da polažeš vozački ispit? Jesi li odlučila da popiješ jedno čitavo pivo? Hoćeš li prestati onako vredno da radiš domaće zadatke?“

Uvek me zadirkuje što sam dobra devojka. Robinson misli – a moj tata se slaže – da je on loš momak jer je napustio srednju školu, za koju smatra da je „nedovoljno zanimljiva“ i „puna kretena“ (gde su *kreteni* reč koju je naučio od mene, naravno). Lično mislim da je tu u pravu.

„Verovatno ću pasti iz svih predmeta osim iz engleskog“, rekla sam i nisam preterivala. Moje ocene bi se uskoro znatno pokvarile jer su se bližili ispiti, a uz malo sreće, neću biti tu i neću ih polagati. Još pre nedelju dana, s tim saznanjem učila bih do kasno u noć. Ali više mi nije bilo stalo jer, ako se ostvari ovaj plan, moj život više neće biti isti.

„Poznajući te, to mi ne izgleda vrlo verovatno“, odvratio je Robinson. „Pa šta ako si malo rasejana i dobiješ – bože sačuvaj – četiri plus iz nekog predmeta? Pišeš veliki američki roman – *jao!*“

Pljesnula sam ga po ruci. „Molim te. Pored škole i brige o dragom starom tati, nisam *uopšte* imala vremena da

pišem.“ Mog tatu su pre nekoliko godina zadesile nedaće i iz njih je pokušavao da se izvuče uz pomoć pića. Izlišno je napominjati da ta strategija nije bila uspešna. „Možemo li da se usredsredimo na ono što je sad važno?“, upitala sam.

„A to je...?“

„Bežim od kuće“, kazala sam.

Robinson je zinuo. Usput, za razliku od mene, nikad nije nosio protezu i zubi su mu savršeni.

„A samo da znaš, i ti ideš sa mnom“, dodala sam.

Dva

„Jesi li čuo ovo, Erni?“ uzviknuo je Robinson. Rekla bih mu da zvuči kao da je zabezeknut, ali mi nikad ne bi dopustio da zaboravim ni tu reč.

Naravno, Erni nije čuo ništa, čak ni Robinsonovo pitanje. Robinson je odgurnuo krofnu i piljio u mene kao da me vidi prvi put. Ne uspevam često da ga iznenadim, pa sam uživala u ovome.

„Jesi li pročitao *Na putu*, onu knjigu što sam ti dala?“, pitala sam.

Robinson je sad izgledao bojažljivo. „Počeo sam...“

Zakolotala sam očima. Oduvek mu dajem knjige, a on meni oduvek daje muziku, ali pošto je on rastrojen, a moj ajpod ne radi, obično se sve završi na tome. „Sal, a to je, u stvari, Džek Keruak, pisac, i njegovi prijatelji putuju svuda po zemlji i upoznaju lude ljude, plešu po kafanama, veru se po planinama i klade na konjskim trkama. I to ćemo raditi i mi, Robinsone. Otići ćemo iz ove rupe i

krenuti na nezaboravno putovanje. Od Oregona do Njujorka – a usput ćemo se zaustavljati, naravno.“

Robinson me je gledao trepćući. *Ko si ti?*, kao da je pitao njegov pogled.

Uspravila sam se na stolici. „Najpre ćemo videti sekvoje jer su one potpuno mistične. Onda ćemo otići u San Francisco i Los Angeles. Zatim na istok u nacionalni park Velike peščane dine u Koloradu. Pa u Detroit – *Grad motora*, Robinsone, što je baš po tvom ukusu. A onda, pošto toliko voliš brzinu, vozićemo se na toboganu smrti u zabavnom parku *Kedar point*. Kažu da ide sto devedeset kilometara na sat! Ići ćemo na Koni Ajlend. Videćemo Hram iz Dendura u muzeju Metropolitan. Radićemo šta god poželim!“

Znala sam da zvučim kao ludak, pa sam raširila zgužvanu mapu da mu pokažem kako sam smislila sve. „Ovo je naša putanja“, rekla sam. „Ova ljubičasta linija smo mi.“

„Mi“, ponovio je. Očigledno mu je trebalo malo vremena da shvati moj predlog.

„*Mi*. Moraš da kreneš“, rekla sam. „Ne mogu to da uradim bez tebe.“

To je bilo tačno i to u većoj meri nego što sam mogla da priznam njemu, a i sebi.

Robinson je iznenada počeo da se smeje i smeja se toliko dugo i toliko mnogo da sam se uplašila kako je to njegov način da mi kaže: „*Ni u ludilu, umobolnice koja izgledaš kao Aksi, ali si očito nekakva ludača.*“

„Ako ne kreneš, ko će me podsećati da uz kafu pojedem krofnu?“ Nastavila sam, nespripremljena da mu dopustim da dođe do reči i kaže nešto skeptično, sarkastično. „*Znaš da nemam osećaj za orijentaciju. Šta ako se izgubim u*

Los Anđelesu i pronađu me sajentolozi i najednom poverujem u Zinua i vanzemaljce? Šta ako se napijem u Las Vegasu i udam se za neznanca? Ko će me gurkati u rebra kad počnem da citiram Šekspira? Ko će me zaštititi od svega toga? Ne možeš šesnaestogodišnju devojkicu pustiti da sama putuje s kraja na kraj zemlje. To bi bilo moralno neodgovorno...”

I dalje se smejući, Robinson je podigao ruku. „Ja možda jesam vragolan, ali nisam *moralno neodgovoran*.”

Momak je najzad progovorio! „Znači li to da ideš sa mnom?“, upitala sam. Bez daha sam čekala odgovor.

Robinson se zagledao u tavanicu. Mučio me je i bio je toga svestan. Dohvatio je krofnu i odgrizao zalogaj. „Pa“, rekao je.

„Pa...?“ Ponovo sam šutirala pult. Snažno.

Prošao je rukom kroz kosu, tamnu i uvek pomalo čupavu čak i ako se tek ošišao. Zatim se okrenuo i pogledao me prepredeno. „Pa“, rekao je veoma mirno, „naravno da idem.“